

03-01-026

SØNDAGSBETRAKTNING. YDMYGHET — ELLER HOVMOT?

Av LAURITZ JOHNSON.

(Johs. 3, 22—36)

Idag vilde en mann som døperen Johannes ikke stått høit i kurs.

For det første var han en uredd mann, som sa sannheten, enten den rammet høi eller lav. Det kostet ham livet.

For det annet var han en beskjeden mann. Da folket strømmet til ham og hyldet ham som profet, henviste han dem til Kristus: Hans skorem er jeg ikke verdig til å løse. Og da Kristus kom til ham, utpekte Johannes ham som Guds sønn, med det resultat at ikke bare folket, men også flere av hans egne disipler forlot ham og fulgte Kristus. Til dette sier Johannes: Min glede er nå blitt fullkommen. Han skal vokse, jeg skal avta.

Idag er det en annen type som danner menneskeidealet. Helst er

han utstyrt i leggins og stålhjelm og har hakerem. Han holdes godt av staten, han er snart den eneste som ikke sulter, han er landets viktigste person. Fagarbeiderne, jorddyrkerne, åndslivets menn kommer i annen, tredje, fjerde rekke.

Ydmykheten — den kristne hoveddyd — er ikke i kurs. Ydmykhet vil idag bli oppfattet som feighet. Man har bare å slå fyren ned. Den ydmyke står godt til for hugg.

Det er ikke bare hos „alle de andre” kroppshovmodet hersker.

Det er stas å være mannfolk i Norge også. Sportshelten fyller Østbanen ved ankomsten, fordi han vant med den nødvendige brøkdelen av sekundet. Og glanerne, som ikke selv er helter, de kan ihvertfall stå i kø, og drømme de var helter.

Den intellektuelle forakter dem. For han sverger til fornuften. Men hvad er „fornuften”? Og hvor langt har den bragt oss?

Fornuften er en liten del av det store, utforskede sjelslivet. Med denne lille delen av oss selv går vi løs på universets problemer. Hvad vet vi om universet? Om sjelslivet? Om livets tilblivelse? Meget? Lite? Ingenting? Det er vel et spørsmål om ikke Sokrates har gitt svaret: Det eneste jeg vet er at jeg ingenting vet. (Eller som en kjent naturvidenskapsmann uttalte for et par år siden: Det vi vet, er som spredte øier i et hav av uviitenhet).

Vet menneskene lite eller intet om det skapte, så vet de enda mindre om kunsten å skape. Menneskehetens lærdeste menn har lagt sine hoder i bløt for om mulig å kunne skape — ikke et univers, ikke engang en planet — bare en liten celle. Etter generasjoners slit har menneskene måttet pakke sammen. Den vesle cellen lot sig ikke skape. Derimot har menneskene brukt fornuften til å lage krigsgass, brannbomber og raselover. Den høieste fornuft er blitt til den høieste ufornuft.

Felles for kroppshovmod og åndshovmod er dette: Vi har mistet respekten for det guddommelige. Vi måler oss ikke lenger mot uendeligheten i tid og rum, men vi måler oss mot noen mennesker i huset ved siden av. Og dem er vi ydmyke overfor, — hvis de er sterkere enn oss. I motsatt fall er vi like hovne overfor dem som over-

for Gud.

Og så har vi da gående den stille, innbitte „alles kamp mot alle”, med hat, misunnelse, mindreverds-kjensler og alt som hører til. Og krigen i det små fører til krigen i det store. Den krigen vi hater, er vi av alle krefter med på å fremkalle. Vi vet det, men gjør det allikevel. Selvhevdelsen krever det.

Menneskene sier til Gud: Jeg skal vokse, du skal avta. Og menneskene er vokset. De har blåst sig op som padden i eventyret — og venter bare på å sprekke.

Når menneskene engang kan si som Johannes: Gud skal vokse, jeg skal avta, vil alt se anderledes ut på jorden. Den som setter Gud høiere enn mennesker, — han frykter ikke menneskene (Johannes! Luther! Niemøller!), og han forakter dem heller ikke. Men menneskefrykten og menneskeforakten er nettop de to faktorene som har gjort verden til det den er idag.

Lauritz Johnson.

REVUE SPORT

DET POPULÆRE SPORTSUR

| | |
|----------------------------|-----------|
| Stål herre | kr. 75.00 |
| Cromnikkel herre | 65.00 |
| Stål dame | 80.00 |
| Cromnikkel dame | 70.00 |

Føres av Deres urmaker

VOKT DEM FOR EFTERLIGNINGER
Revue Sport har nytt verk.

Tidnings Team 7.12.38